

МОЛОДИЙ КОМСОМОЛ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКМУ

Рік видання VIII ● № 138 (838).

СЕРЕДА, 22 ЛИСТОПАДА 1967 РОКУ.

● Ціна 2 коп.

ГОРЮЧІ СЛАНЦІ — НА СЛУЖБУ НАРОДОВІ

НАРАДА В ОБКОМІ КП УКРАЇНИ

Протягом останніх років на території Олександрівського району геологами Південноукраїнської геологічної експедиції відкрито й розвідане унікальне родовище горючих сланців, рівного якому немає в Радянському Союзі. Вчора в обкомі партії відбулася нарада по промислому використанню горючих сланців Бовтиського родовища. В роботі наради взяли участь голова обкомкому П. С. Кошевський, секретар обкому партії М. П. Суркін, представники ряду союзних та республіканських міністерств і відомств, науково-дослідних і проектних інститутів, керівники ряду обласних організацій, тресту «Олександрівугілля» та ін.

Нараду відкрив перший секретар обкому КП України М. М. Кобильчак. Він охарактеризував промисловість області, перспективи її дальшого розвитку.

Про Бовтиське родовище горючих сланців, його геологічну будову і попередню промислову оцінку розповів головний геолог Південноукраїнської геологічної експедиції Ю. Б. Бас. З повідомленнями виступили також кандидат технічних наук М. С. Тихонов (Рада по вивченню виробничих сил АН УРСР) — «Перспективи використання сланців Бовтиського родовища, як енергетичного палива», головний інженер проекту В. М. Ко-

коруза (Український науково-дослідний інститут проектування), І. М. Озеров (Всесоюзний науково-дослідний інститут нафтохімії), кандидат технічних наук К. Я. Полферов (Всесоюзний теплотехнічний інститут ім. Ф. Дзержинського) та інші.

Із заключним словом на нараді виступив перший секретар обкому КП України М. М. Кобильчак.

Учасники наради прийняли рекомендації по промислому використанню Бовтиського родовища горючих сланців, яке дасть можливість не тільки далі розвивати ще в ширших масштабах промисловість Кіровоградської області, а й може значно поліпшити паливно-енергетичний баланс республіки.

ДО 50-РІЧЧЯ ВСТАНОВЛЕННЯ РАДЯНСЬКОЇ ВЛАДИ НА УКРАЇНІ

ПЛАНИ ЮВІЛЕЙНОГО РОКУ — ДОСТРОКОВО

Гірники і збагачувачі Криворізького залізрудного і Нікополь-Марганцівського басейнів достроково виконали десятимісячну програму по загальному обсягу виробництва.

На ознаменування 50-річчя встановлення Радянської влади на Україні вони взяли на себе нові, підвищені соціалістичні зобов'язання.

Трудівники гірничорудних підприємств Кривого Рога вирішили закінчити виконання річного плану по видобуванню руди й виробництву концентрату 23 грудня.

Колективи тресту «Орджонікідземарганець» зобов'язалися план 1967 року завершити 5 грудня, а тресту «Нікопольмарганець» — 10 грудня.

ДЕ ЗАГИНУВ ВАСИЛЬ ШЕВЧУК

БАЛУЧИН, Львівської області. Тут відкрито монумент, присвячений 50-річчю встановлення Радянської влади на Україні. Він споруджений в центрі села, де в 1939 році місцевий селянин Василь Шевчук з червоним прапором в руках зустрів Радянську Армію. Пострілом з-за рогу зрадник смертельно поранив Василя. Стіканочі кров'ю, Шевчук ще вище підняв червоне полотнище.

Того ж року в Балучині селяни створили колгосп. Його організатором був брат Василя — Амвросій Шевчук. Односельці обрали його головою. Зараз він — Герой Соціалістичної Праці.

НАРОДНІ МУЗЕЇ

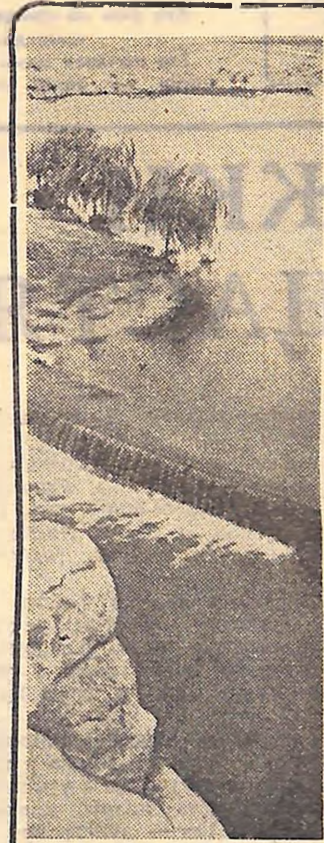
ДОНЕЦЬК. Випіска «Народний музей історії Горлівки» з'явилась на одному з приміщень в центрі міста шахтарів.

Експонати представлено в семи відділах, які характеризують різні етапи історії розвитку цього індустріального центру Донбасу.

Відділи музею розповідають про донецького богатиря Микиту Ізотова та його послідовників, про горлівців — героїв Вітчизняної війни, про тих, хто сьогодні своєю благородною працею продовжує славний літопис шахтарського міста.

Музеї трудової і революційної слави відкрито у Харцизьку, Краматорську, Костянтинівці.

(РАТАУ).

ЩЕДРИСТЬ СУТОКЛЕЇ

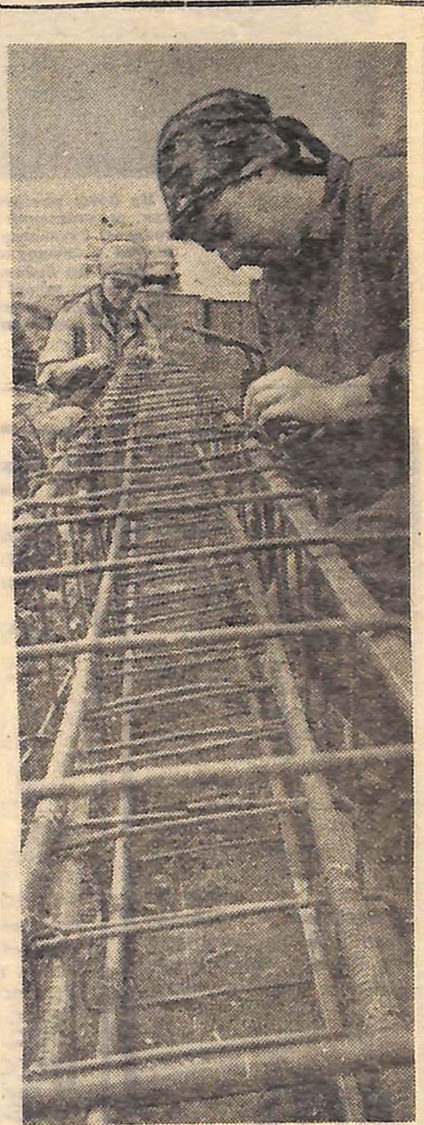
Скільки оком кинеш — степ і степ розлігся привіллям навколо Бобринця. В спеку і лютий мороз вулицями райцентру розгулюють різкі вітри, воли, певно, й випили глибокі джерела. Не один дядько пробував копати в своєму дворі криницю, не один день було затрачено, доки заступ доходив до вологого ґрунту... Ото й розвозилася бочками по дворах вода, відмірялася відрами. Дості так було. Згодом, можливо, навіть через кілька тижнів, у Бобринці буде достаток води. Вже прокладено в місті труби, підведено до житлових будинків. Першими отримають воду лікарня, школи, район новобудов.

Звідки ж прийде вода до міста? При в'їзді в Бобринець протікає річка Сугоклея. От і вирішили збудувати на ній греблю. Роботи було багато. Працювали на спорудженні греблі в основному комсомольці та молодь. А хіба може щось встояти перед молодечим запалом! Не на один неділеньник виходили комсомольці міста до Сугоклеї, приїздили навіть на допомогу студенти з Кіровоградського педагогічного інституту.

І ось основні роботи завершено. Незабаром бобринчани матимуть кришталеву-свіжу степову воду.

На знімку: праворуч — Людмила ГРЕЧАЛОВСЬКА на в'язанні арматури для колонн резервуару; ліворуч — з'їдси потече вода по Бобринцю.

Фото В. КОВПАКА.

КОМСОМОЛЬСЬКИЙ САЛЮТ!

Радянській міліції — ровесниці Жовтня була присвячена ця зустріч у Центральному Комітеті ВЛКСМ. Тут, в комсомольському штабі країни, зібралися постові і регулювальники, слідчі та оперативні працівники, що приїхали з різних областей, країв і республік. На зустріч прийшли також заступник міністра охорони громадського порядку СРСР В. Т. ШУМИЛІН, ветерани міліції.

— Служба міліціонера в нашій країні почесна, — сказав, поздоровивши гостей з минаючим 50-річчям радянської міліції, секретар ЦК ВЛКСМ О. І. КАМШАЛОВ. Він відзначив важливість зміцнення дружби комсомолу і міліції в боротьбі за виховання молодого покоління. Щороку в ряди міліції приходять по комсомольських путівках тисячі молодих людей. Кожен п'ятий співробітник сьогоднішньої міліції — комсомолец.

(Кор. ТАРС).

СВЯТКУЄ МІЛІЦІЯ

В залі люди в синіх мундирах, люди різних поколінь: ті, хто в перші роки Радянської влади боровся з бандитизмом, дитячою безпритульністю, і ті, кому нині спливає третій десяток літ. Звучить мелодія Державного гімну. І залом Палацу культури імені Жовтня проходять прапороносці. Урочисті збори працівників органів охорони громадського порядку разом з працівниками партійних, радянських і громадських організацій Кіровограда, присвячені 50-річчю Радянської міліції, відкрито.

З доповіддю про півстолітній шлях славних охоронців спокою громадян Країни Рад виступив начальник обласного УОГП полковник міліції С. А. Шев-

ченко. Від імені громадськості Кіровограда він урочисто торжества привітав бригадир формувальників бригади імені 50-річчя Жовтня заводу «Червона зірка» Віталій Гетьманець. Один із наймолодших працівників міліції Кіровоградського МВМ лейтенант В. Сушенко запевнив ветеранів, що його ровесники високо пронесуть знамено, яке їм вручили батьки.

Для учасників урочистих зборів було дано великий концерт.

21 листопада в обкомкомі великій групі працівників міліції Кіровоградщини було вручено орден та медалі, якими їх нагороджено на честь славного ювілею.

Бери приклад з комуністів

СТЕЖКИ ДО ЩАСТЯ

МРІЇ... Вони освітлюють будні одномітних турбот і манять нас далі й далі вперед, роблять осмисленим і цікавим життя, дарують крила для зльоту і держань.

А про що замріялася ти, Надіє? Що бачать зараз твої блискучі карі очі!.. Я ще не знаю, які думи рояться у тебе, але ясно, що вони давно не дають тобі спокою. Ну, годі полоти! Відпочинь трохи. Подивись навкруги. Чуєш? Подивись!

Випрямивши спину, вона оглядається.

На безкрайній плантації, мов ромашки, цвітуть під сонцем білі хустки подруг. Туго натягнуті зелені струни біжать до самого обриву, туди, де ніжно тремтять сізє марево. І скільки сягає око — степ і степ. До чого ж ти чудова, рідна земле!

Кинувши сапу, Надія втомлено опускається на теплу пухку землю. Підтягає до підборіддя коліна і замріяно дивиться в далечинь.

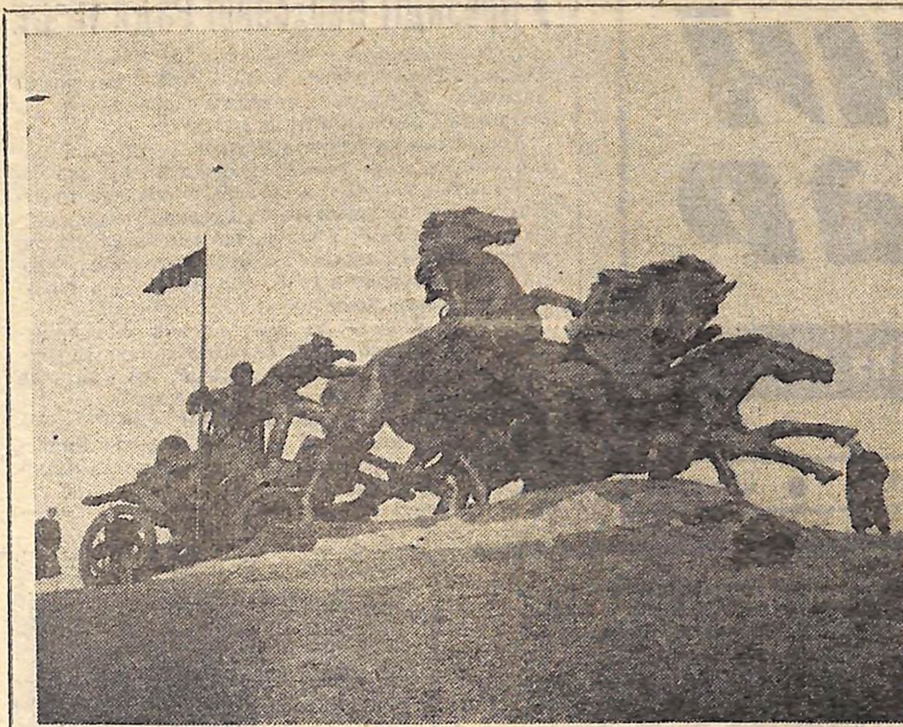
Та ось поступово збирається вся ланка, і вишкає звичайна жіноча розмова.

Одна кинула жарт, друга відповіла — і пішло... Сміх. Пересуди. Щирі сповіді і мрії.

Надія повеселіла. Її променні очі дивно спалахнули:

— А мені, дівчата, знаєте, чого хочеться?.. Зроду не вгадаєте! Я б хотіла... Я б хотіла бути такою свинаркою, як Ольга Бебешко з Тишківки, депутат Верховної Ради! Щоб у Кремлі побувати... На літаку високо піднятися... І всю-всю землю на-

(Закінчення на 2-й стор.).

На фото: пам'ятник героям громадянської війни «Легендарна тачанка», встановлений під Каховкою на Херсонщині. Його створили ленинградські скульптори Ю. М. Лоховица, Л. А. Родіонов і Л. Л. Михайлюк у співдружності з архітектором Є. М. Полторацьким. Відлито в бронзі цю бойову колісницю членів громадянської війни на ленинградському заводі «Монументскульптура». І митцям, і робітникам заводу вперше довелося працювати над твором таких великих габаритів. Довжина композиції — 18 метрів, ширина — 9 і висота — 8 метрів.

фото Р. Андреева. (Фотокроніка РАТАУ).

СХВИЛЬОВАНІ обличчя батьків, осінні квіти з матовими пелюстками, розгублено - щасливі і посмішки. Мажорно гримлять мідні труби оркестру. Ранок 16 листопада в Онуфріївці був трохи незвичний.

На майдані, біля пам'ятника загиблим воїнам-землякам, вишукувались майбутні солдати Радянської Армії. Руки, які вчора тримали кермо трактора чи комбайна, завтра візьмуть грізну зброю, щоб стати на варті синих ранків і мирних ночей. Мітинг відкриває представник райкому партії Л. П. Шевченко. Він бажає призовникам успіху в бойовій підго-

ІДУТЬ ХЛОПЦІ В АРМІЮ

товці і щасливого майбутнього. Леонід Прокіпович свій виступ закінчив словами: «Будьте гідні пам'яті загиблих героїв-земляків!» Виступає секретар райкому комсомолу Володимир Андреев. Він вручає почесні грамоти кращим комсомольцям району—Юрїю Бакуменку, дезінфектору санепідстанції, Олександр Сажку, електрику Онуфріївського райоб'єднання «Сільгосптехніки», Григорію Кохну, механізатору колгоспу ім. XXII з'їзду КПРС, та іншим. В урочистій тиші схвильовано звучить голос старого більшовика Прокопа Геннадійовича Мазуренка: «Сьогодні у нас велике свято. Ми випроводжаємо а ряди наших славних Збройних Сил синів і онуків. Це висока честь, її треба гордо нести, як прапор». Над майданом срібно розсіпається веселка голосів. Піонери вітають своїх старших друзів із знаменною подією в їхньому житті. «Хай завжди буде сонце» — пісня світлими крилами розпліскає дозолишню тишу.

В. ГОНЧАРЕНКО.
с. Онуфріївка.

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

шу зверху побачити! Ото, мабуть, цікаво на «ТУ-104» поза хмарами літати!

Подруги підняли на сміх:

— Так ти поспішай, бо московський поїзд скоро відправляється! Чи ти, пак, самолётом хочеш. Тільки салу залиш і, як над ланкою пролітатимеш, рукою помахай.

— Не тільки помахаю, а й гостинців скину.

Довго жартували дівчата над химерними байками ланкової. Тоді ніхто з них навіть подумати не міг, що в тих сміливих мріях було більше серйозного прагнення, ніж наївних вигадок. Тоді ніхто і не підозрював, що їх подруга і Героєм Соціалістичної Праці стане, і в Кремлі побуває делегатом XXIII з'їзду КПРС.

ЯКОСЬ одного вечора 1960 року в конторі радгоспу імені Рози Люксембург Бобринецького району довго точилася розмова. Йшлося про кадрові тваринників.

— І кого послати до Куделіна? — бідкався директор Натягайло. — Тут треба людину вольову, терплячу. Таку треба, щоб не розкисла від перших труднощів.

— Ви маєте рацію, Олексію Кирилівну, — продовжив думку технік. — Долгадати велику групу свиней — справа нелегка.

— Є в моїй ланці така, — втрутився у розмову бригадир. — Пропоную Надію Полежаю. Молода, весела, завзята. У неї море енергії.

— М-да, — протяжно сказав директор. — Така, якщо захоче, то й кризь скелю пройде...

Враці наступного дня бригадир пішов до Полежаї.

— Вчора, Надіє, говорили про тебе. Переходиш на свиноферму. Працюватимеш поруч з нашим Куделіном. Розумієш?

Від несподіванки — хвиля в обличчя. Мов блискавиці, зметались думки. Іди, іди, не думай! — дзвеніли одні. А як провалишся? — шипіли інші. Іван Володимирович Куделін славиться на всю область. Навчився доглядувати свиней великими групами. А якщо це справлюється? Від ганьби хоч із села тікай!

— Ну, чого ж мовчиш? Підеш чи ні? — перепитав бригадир.

Надія кинула головою: — Згодна. Піду.

І в ту ж мить зрозуміла, що віднині про відступ не може бути і мови. Раз згоду дала, значить, все! Тепер тільки б не осоромитися перед людьми!

Перший місяць Надія Полежаї доглядала молодиків. Придивлялась до роботи знатного свинаря Куделіна, жадбно ловила кожне його слово, раділась у всьому із зоотехніком. А коли трохи привичайлась, взяла групу в 900 свиней.

— Бач, який розгін бере! Молода та ще й зелена, — кидали деякі робітничі.

— От вам і молода, почала змагання з Куделіним. Мабуть, скоро і перекирне, — відповідали інші.

— Я таки мрію про вищі результа-

СТЕЖКИ ДО ЩАСТЯ

ти, — сміливо відповідала Надія Іванівна.

Успіхи давались нелегко. Щодня одне й те ж саме: вила, корзина, відро. Без звички швидко перевтомлювалася. Поверталась додому розбита. Нашвидку вечеряла і зразу ж засинала глибоким сном.

Мишуро кілька місяців роботи на фермі і ластівкою облетіла радосно звістка: у місцевій газеті повідомили, що приріст живої ваги тварин у групі Полежаї більший, ніж у групі Куделіна!

Раділи подруги — Надя їде в Москву. І хоч Полежаї була не згодна з тим, нібито її поїздка в столицю є умішкою долі, проте заздирість подруг приємно лоскотала душу. Так — думала про себе — це ж щастя бути учасником Всесоюзної виставки. Нехай заздирять, хай доганяють: більше м'яса буде.

ЛІТА ЛЕТИЛИ немов різь. У шістьдесят другому вона стала комуністкою, сповнилася ще більших турбот. Бо вола вже не тільки свинарка, вона — агітатор, вірєць для всіх працівників радгоспу.

Якщо першого року відгодувала 1200, другого — 1500, то вже третього року Надія Іванівна Полежаї встановила рекорд: відгодувала 1800 свиней. Це був великий успіх. Прийшло визнання, глибока повага людей.

Тоді директор радгоспу Олексій Кирилів Натягайло запропонував:

— Переходи, Надіє, до маточного поголів'я. Там потрібні твої знання, твій досвід, твоя енергія.

І молода комуністка пішла без вагання. Уже четвертий рік доглядає вона свинюматок і добивається високих приплідів поросят. Торік, наприклад, мала по 38 від кожної свинюматки. Цей показник уже дорівнював тому, який мала передова свинарка області Бешенко.

У другому році п'ятирічці Надія Полежаї дала слово одержати від 22 свинюматок і виростити 900 порослят.

Напередодні свята 50-річчя Жовтня радисна звістка облетіла Бобринецький район: Н. Полежаї одержала 945 порослят, або по 40,9 на свинюматку.

Кожен день приносить нові турботи, нові радощі. Але незабутнім на все життя залишаться для Надії Іванівни Полежаї дві події березня: день, коли опубліковано Указ Президії Верховної Ради СРСР про присвоєння їй звання Герої Соціалістичної Праці, і її участь у роботі XXIII з'їзду КПРС.

Мабуть, це і є справжнє щастя — бути причетним до життя, зовсім звичайного і неповторного, часом целегатого і несласкавого. Словом, до того життя, де всі його тривоги і радощі озиваються в серці, відкритому людям, думала Надія, йдучи стежкою, яку протоптала навпростець до ферми.

П. ДМИТRENKO.

НІ РОЗМОВ, ні шепоту. В залі панує мужня, урочиста мелодія пісні «Орленок». Гасне світло, повільно розсувається завіса. І присутнім видно на сцені піонерів, які завмерли, віддаючи салют. А ведучий вже кидає в зал полум'яні слова про подвиги Павлика Морозова, Володі Дубініна, Валі Котика...

В залі все світлішає, світлішає, мов народжується день Щастя, за який віддали своє життя герої. І вже чути вірші про подвиг, про сьогоднішніх юних.

Знову гасне світло. Промінь прожектора вирізьблює на сцені прикрашений квітами щит з іменами героїв. І до кожного серця якось повновому доходять відомі вірші Роберта Рождественського:

**Помніте!
Через века,
через года.
Помніте!
О тех,
кто уже не придет
никогда...
Так почався один з вечорів — вечір пам'яті**

героїв — у клубі комуністичної моралі. Цей клуб виник при районному Будинку культури ще в 1958 році. Вінник з дискусій про комуністичне майбуття. Багато було цікавих і спірних думок щодо того, якою буде молода людина через 50 чи 100 років. Зійшлися лише в одному — що вона буде гармонійно розвинутою. Тож і вирішили створити клуб, який би давав можливість його молодим учасникам виростати кмітливими і допитливими, сильними духом, закоханими в музику, жи-

Особливо популярністю серед молоді користується постійно діючий кінолекторій клубу. Тематика його цікава і різноманітна, вона знайома як з біографіями революціонерів-ленінців, так і з шедеврами мистецтва, з подвигами Ленінського комсомолу. Фільми завжди вдало доповнюють лекторії. Так, коли Лариса Тищенко читала лекцію про героїчну юність комсомолу України, фільм «Павла Корчагін» доповнив ту розповідь. Стрічка «У каменоломнях Аджимущкая» була продовжен-

ЯКОЮ БУТИ ЛЮДИНІ?

вопис, у все прекрасне, що є на землі. Відразу поставили собі за мету утверджувати нові обряди, виховувати марксистсько-ленінський світогляд, високі патріотичні почуття, адже в нашій уяві людина майбутнього — це Патріот і Інтернаціоналіст з великої літери.

Обрали раду клубу комуністичної моралі, яка і почала втілювати задумане в життя. Згодом було створено комісії по вихованню молоді, по впровадженню нових обрядів, по організації і проведенню тематичних вечорів, по роботі з підлітками.

За дев'ять років роботи клубу проведено чимало тематичних вечорів, вечорів запитань і відповідей, усних журналів, вечорів бойової і трудової слави, комсомольських весіль...

Та справа не тільки в кількості заходів. Основне, нам здається, в тому, що клуб, об'єднуючи зусилля райкому комсомолу, відділу народної освіти, військового команду, спортивних товариств, дає можливість ці заходи зробити цілеспрямованими й цікавими. Клуб став також дослідним майданчиком, звідки все хороше крокує в село району. У клубі було розроблено сценарій комсомольсько-молодіжних весіль. Перевідилися, що він вдалих, розмножили і розіслали в сільські клуби. І тепер комсомольсько-молодіжні весілля не дивина не тільки в районі, а й у селах району. Емоційно наскражені вечори трудової слави почали крокувати по району теж з нашого клубу.

ням лекції працівника райвійськового команду «Молодь і комсомол в боях за Вітчизну». Розмову про те, як наука викриває релігію, допомогли краще запам'ятати фільми «В чаду екстазу» і «Темні люди».

Багатою запам'яталася кінолекція про життя і творчість П. І. Чайковського. Після розповіді лектора учні музичної школи виконали твори композитора — «Мазурку», вальс з опери «Євгеній Онегін», каватину Людмили з опери «Руслан і Людмила», танець маленьких лебедів з «Лебединого озера» та інші. Закінчилося це заняття фільмом про П. І. Чайковського.

Можна довго сперечатися про те, якою буде людина через 50 чи 100 років. Та, безсумнівно, що вона буде гармонійно розвинутою, і клуб комуністичної моралі допомагає їй виростати такою.

М. ГОМЕНЮК,
голова ради клубу комуністичної моралі, секретар Новомиргородського райкому комсомолу.

Проти війни у В'єтнамі

До Радянського комітету захисту миру звернулись громадяни США — Майкл Лінднер, Крейр Андерсон, Річард Бейлі і Джон Барілла, які прибули недавно в Радянський Союз з Японії.

До недавнього часу вони були військовими моряками збройних сил США і служили на американському авіаносці «Інтрепід».

Ці чотири американські моряки вирішили, що вони не можуть більше брати участі в кривавих злочинах, які творить їх уряд у В'єтнамі. Вони звернулись до Радянського комітету захисту миру з проханням подати допомогу для дальшого переїзду в інші країни світу, дати їм можливість заявити на повний голос, що вони засуджують агресію США у В'єтнамі і готові присвятити своє життя боротьбі проти кривавих злочинів, які чинить американський імперіалізм.

В заяві Радянського комітету захисту миру говориться, що цим громадянам США будуть надані всі можливості для того, щоб їх голос почули найширші кола громадськості, щоб їх звернення влилося в могутній потік гнівного протесту народів проти кривавої агресії імперіалістів США у В'єтнамі.

(ТАРС).

ЗА ЗАКРИТИМИ ДВЕРИМА

Новопразька операція, що чекає кінця

— Стьопі! — чується ласкаво-грізний голосок дружини. — Ти що мені обіцяв?

— Ти, ти перша. Як завжди, — плескає жінку по плечу Степан Якович.

— А вони зачекають. (Вони — це покупці, односельчани Степана Яковича і Тетяни Єрофіївни).

З задоволенням стежить за тим, як вправно перебирає дружина одну за однією пари взуття.

— Це мені, це кумі, це свасі...

А сьогодні у голови Новопразького сільського споживчого товариства настрої препоганні. Наче й здоров'я, як кажуть, господь не пошкодував, та й статуюро вийшов нівроку. А під ложечкою ссе та й годі.

Причина цьому одна — прожектористи. Де не поїд, там вродять. Лізуть куди треба, куди й не треба.

— І хто ото тільки їм такі права дав? — аж клекотить Степан Якович.

Одержав новопразький універмаг пальта. Гарненькі, елегантні. То що ж їх, на прилавок? Щоб кожне тобі купувало? А що тоді дістанеться голові сільради Михайлу Пантелійовичу Кравцову? Або Миколі Васильовичу Мішуровському?

«Може, не дати Миколі Васильовичу? Може, не взнає? А як узнає?» — снується несмілива думка.

— І-і який — тонесенько якось проспівав собі Степан Якович. — Що вігадав? Х-хе. Миколі Васильовичу не дати. Та він тобі як дасть... А хто, на випадок, виручить? Микола Васильович. За ним, як за гранітною стіною.

Біда тільки, що ціни на пальта ще не відомі. Та хіба Степан Якович не знайде вихід? Пом'яв у пальцях, окинув поглядом.

— По вісімдесят. І сів писати цидулки та до списку всовувати їх у кишені пальт. «М. В. Мішуровському», «М. П. Кравцову» і т. д.

Приходьте, дорогі, платіть грошенята та носіть на здоров'я. Вони і приходили, а вийти з покупцями не могли. Заблокували входи і виходи прожектористи на чолі з Миколою Горичевим.

«Гості» круть-верть, туди-сюди — нема виходу. Старший продавець Олександра Лисиця вже й магазин кілька разів закривала, щоб тільки відігнати покупців і прожектористів.

Врешті Михайло Пантелійович вдався до дипломатії. Викликав на переговори начальника штабу «Комсомольського прожектора» Горичева.

— Любий, ти все можеш. Зроби так, щоб не було біля магазину людзей, і вважай, що маєш таке ж пальто.

— Тільки в порядку черги, — була відповідь. Відлуння цієї баталії докотилося до голови райкому народного контролю І. І. Акеничева і члена райкому народного контролю І. С. Бурдікина.

— Заборонити продавати пальта до виявлення справжніх цін на них, —

була категорична команда.

Недарма у Новій Празі Степана Яковича Кирильчука вважають великим стратегом, а голозу селищної Ради Михайла Пантелійовича Кравцова неабияким тактиком. Хід наступної операції продумано до деталей, і вже до Миколи Горичева летить посланець.

— Викликають у селищну Раду.

Прийшов. Голоза зустріла такою посмішкою, яку і в рідного батька не побачиш.

— Йди, забирай. Підібрали по розміру. Старалися.

Та поки начальник штабу «Комсомольського прожектора» з обуренням відмовлявся, елегантні пальта виробництва Київської фабрики вже мандрували з універмагу в домівки побратимів С. Я. Кирильчука.

Штабісти відчули себе переможеними, та зброю не склали. В центрі села з'являється листок «Комсомольського прожектора» з зображенням дружини голови ССТ за лобним заняттям — вибором взуття — та самого Степана Яковича разом з головою селищної Ради.

Ні, цього Степан Якович пережити не може.

— Покарай, розтрощи їх, — благає М. В. Мішуровського. — Аджэ і в тебе на плечах таке пальто.

— Лівам мізінцем, — пробасив. — А покличтєно мені цих героїв.

Микола Горичев та штабіст Григорій Громов перед М. В. Мішуровським.

— Принесіть мені ваш «Прожектор», я подивлюся.

— Та там же є підпис секретаря партійної організації, — запротестували хлопці.

— Я подивлюся! — мотавозо наголосив на першому слові Микола Васильович.

— А тепер ідіть, — милостиво дозволив, коли клятий листок був у руках.

— А як же?..

— Ідіть, ідіть, розберемося.

Вони пішли, а коли прийшли, ні М. В. Мішуровського, ні свого бойового листка не знайшли.

— Допоможіть, — звернувся штабісти до Олександрійського райкому комсомолу. — Нас затискують. Ви ж нас породили...

Перший секретар запитливо дивиться на другого, а другий на першого. Потім обоє на двері кабі-

нату, на яких виразна і застержлива табличка: «М. В. Мішуровський».

— Ви вже самі якось, хлопці...

Історія з останнім номером бойового органу новопразької комсомолі не припинила діяльності штабу «Комсомольського прожектора». Я прощається з штабістами, коли вони зібралися на своє чергове засідання. Майбутні теми у них гострі і громадянському вагомі. Хочеться переконатися і принципові комсомольці, як депутат селищної Ради Клавдія Янчукова, Петро Громов, Микола Шиян, Юрій Литовченко, Олександр Карпенко, Ольга Савченко, Світлана Євсєєнко на чолі з начальником штабу «Комсомольського прожектора» комуністом Миколою Горичевим ще немало зроблять для району і свого рідного селища.

Що ж стосується операції з пальтами, то маю надію, що райком партії і райком народного контролю поставлять останню крапку над «і».

В. ШАРІЙ,
спецкор «Молодого комуняра».

Олександрійський район.

НОВИНИ

ФРУНЗЕ. У Киргизії

здано в експлуатацію прошивач, який протягнувся на 18 кілометрів. Канал має трищарову «сорочку» з залізобетону і бітумної мастики. Він забезпечить водою близько 20 тисяч гектарів земель Чуйської долини.

КІРОВ. Кооператори області заготовили нині близько 640 тонн меду — майже півтора річних плани. У радгоспі «Дубровинський» пасічник Ф. М. Костильов від кожної з 135 сімей бджіл одержав по 90 кілограмів меду. Це найвищий збір меду в області.

РИГА. В Латвії до державних електричних мереж підключено всі відділення радгоспів і бригади колгоспів. Тепер у кожному радгоспі працює не менше 130 електромоторів, а в колгоспі — 60.

БРЕСТ. Тут достроково введено в експлуатацію першу чергу фабрики верхнього трикотажу. Вона випускатиме 1 мільйон 674 тисячі виробів на рік.

ОДЕСА. З борту китобазис «Радянська Україна» радіують: все далі на південь, до берегів шостого континенту йде флотилія, виловлено перших китів-кашалотів, уже вироблено сотні тонн китової продукції.

АСТАРИ. В субтропіках Азербайджану почали збирання другого врожаю лимонів. Перший врожай з дерев форми, яка стелиться, було зібрано в квітні.

ГОРЬКІЙ. Новий пасажирський корабель на підводних крилах — турботеплохід «Буревестник» одержали річковики Волги від сормовських суднобудівників. Судно розраховане на перевезення 150 пасажирів. Його швидкість 95 кілометрів на годину. (РАТАУ).

КОМІСАР МИСТЕЦТВ

З НАШОГО КРАЮ

Старожили, напевне, пам'ятають першу художню виставку в нашому місті. То було в квітні 1913 року. Тоді він демонстрував п'ять своїх малюнків із серії «Схід», а також натюрморти, етюди. Ще більше людей пам'ятають його, як редактора газети «Червоне село», що виходила в Єлисаветграді в 1919 році.

Та небагатьом відомо, як почав Алешей Нюренберг свій творчий шлях. А було так. Влітку 1904 року в Єлисаветграді в магазині, що торгував папером, був виставлений бюст Л. М. Толстого, виліплений з глини. Власник магазину запевняв відвідувачів, що скульптор — місцевий житель і йому сімнадцятий рік. Та ніхто не хотів вірити: в повітовому місті свій скульптор — дивина. Якось до магазину завітав російський інтелігент Бернс. Скульптура його зацікавила, і він побажав познайомитися з автором. Прикажчик через кілька хвилин привіз щуплого юнака. Це і був скульптор-самоук Алешей

Нюренберг. Бернс дізнався, що сім'я в Нюренберзі велика, батько весь час хворіє, а хлопця з дитинства поневіряється. Бернсу сподобався хлопчина, і він повіз його в Одесу, влаштував у художнє училище, щоб оволодівав майстерністю живопису. Згодом допоміг поїхати в Париж.

Там Нюренберг жив у бідності, але дихав повітрям мистецтва. Його вчителем став сам Париж з чудовими виставками і музеями, а друзями — Жозеф Барнар, Марк Шагал.

У 1913 році нестатки знову повернули художника в Єлисаветград. Хтозна, як би склалася його дальша доля, якби не революція. Ті він сприйняв як свою кровну справу. У 1919 році був редактором газети «Червоне село», а потім — першим комісаром мистецтва в Одесі.

На персональній виставці в 1961 році Алешей Маркович показав свої роботи, починаючи з 1919 року. Там було багато картин, присвячених В. І. Леніну. Це — «Ленін біля стіни комунярів», «Ленін біля газетного кіоска», «Ленін у робітничому кафе в Парижі», «Ленін на набережній букіністів». Привернули увагу також картини «Маяковський в РОСТА» та інші.

Сьогодні роботи Нюренберга можна побачити в Третьяковській галереї, в Музеї Радянської Армії, Музеї Революції, в Центральному музеї В. І. Леніна.

Нещодавно я побувала в гостях у художника, який зараз жива в Москві. Алешей Маркович подарував нашому краєзнавчому музею двадцять своїх робіт, у тому числі портрети, натюрморти, плакати, написані в 1919, 1925 і 1945 роках, портрет В. І. Леніна та інші.

Назаром дарунок художника — земляки зможуть побачити кировоградці на стендах музею.

Р. ТУРБАЙ,
науковий співробітник обласного краєзнавчого музею.

ЩАДЕННИЙ СВІТ

ПОЛЮВАННЯ ЗА МОЗКОМ

«Кожного року все більше число вчених, інженерів та лікарів емігрує в США з інших країн. Своім талантом вони збагачують наші університети і промисловість. Ця імміграція, відома за кордоном як «втікання мозку», лишає країни ке-

рівництва, в якому вони так гостро відчувають потребу в своєму прагненні до соціального й економічного прогресу». Таке відверте зізнання в листі америкаєцького конгресмена Френка Хортонна, що направлене ним недавно своїм виборцям, і зроблене воно вимушено, бо ж з-під покрову «безкорисливості» так званої програми закордонної допомоги Сполучених Штатів все виразніше проступає жало відвертого грабежу країн, що розвиваються. Наукове й технічне обкрадання країн набрало характеру такого стихійного лиха, що його вже неможливо приховати і про нього говорять навіть в самій Америці.

Не так давно у Вашингтоні проходила конференція, присвячена проблемам підготовки спеціалістів. На ній було відомлено, що половина студентів, які прибули з країн Африки на навчан-

ня в США, залишаються там після отримання дипломів. Згідно інших офіційних розслідувань, з'ясувалося, що в минулому році 10 процентів молодих інженерів у США були іммігрантами, а серед молодих лікарів іноземці склали більш як четверту частину.

Звісно, щодо молодих іноземних спеціалістів не застосовується насильство, щоб вони залишилися в Америці. Ні, все робиться, так би мовити, з доглядом принципу добровільності. Африканця, азіата чи латиноамериканця, який закінчив у США університет чи коледж, запрошують залишитися, пропонують йому більший оклад, ніж той, який би він отримав у себе вдома, спонукають можливостями приєднання до сучасних досягнень науки і техніки. Перспективи, взагалі, звабливі, і молода людина дає згоду. До того ж, саме імміграційне зако-

подавство США змінене тепер так, що з нього вилучені раніш існуючі заповіжні квоти на в'їзд у країну африканців і азіатів, перш за все із числа вчених, інженерів і лікарів. Так що п'їзна віза представникам інтелігенції із «третього світу» підноситься, як кажуть, на тарілочці. Переманюючи найбезсоромнішим чином таланти із країн «третього світу», «благодійники» з-за океану менше всього думають про те, що ці країни гостро відчувають нестачу в науково-технічних кадрах, спроможних забезпечити ріст їх національної економіки. Згубні наслідки такого, з дозволу сказати, просвітництва імперіалістів очевидні: уже піш в країні Африки, Азії і Латинської Америки з кожних десяти направлених на навчання студентів повертаються тільки троє, решта осідає в США і Західній Європі.

А. ЖИГУЛЬОВ.
(ТАРС).

ЛАУРЕАТН ПРЕМІЯ ЛЕНІНСЬКОГО КОМСОМОЛУ

Мені багато разів доводилось бачити цей ансамбль. Що для нього, скажімо, Солов'яненко, чи для тбілісця — «Реро», то для ташкентця — «Бахор». Та якщо говорити відверто, то земляки якраз і позбавлені значної частини можливості мати насолоду від мистецтва сво-

громадянських завдань, які стоять перед ним. Першими лавреатами «Бахора» були 14 випускників Ташкентського хореографічного училища. Тепер їх шістьдесят — юних вісниців весни. І дуже добре, що молоде покоління свято шанує добрі традиції, що виникли в колективі з першого дня його існування. До речі, я ще не пояснив, що в перекладі «Бахор» значить «Весна». Вальсом під такою назвою незмінно починаються всі концерти «Бахора». Це як клятва: служити весні, нести її людям. Оскільки «Весна» в дано ансамблі немовби танцем-стигом, варто дати її опис. Я можу зробити це цілком «науково» з допомогою аспірантів Узбецького інституту мистецтвознавства імені Хамзи Нінель Рахімової, колишньої солістки «Бахора».

такий широкій ритм — справжню танцювальну поему, — який захоплює всіх глядачів, породжує прагнення повторити всі ці граційозні рухи, наче якби це були рядки улюбленого вірша. Та чи в бараках і мелодіях популярності «Бахора»? Чи тільки вони гідні нагород? Мені хотілось підкреслити, що це ансамбль дівчат. Не можна забувати, що тільки декілька десятиліть тому узбецька жінка була призначена на вічну темноту, не в переносному, а найпрямішому розумінні цього слова. І її забороною відкривати обличчя, світ був закритий для неї чорною сіткою з кіського волосся. Перші жінки, що скинули паранджу і намірилися вийти на театральні підмостки — артистки Нурхон і Турсуноу, — впади жертвами фанатичних ревнителів шаріату. Так само складалася доля художньої керівниці «Бахора» — народної артистки СРСР Мукаррам Турғунбаєвої. Треба було мати велику мужність, щоб залишитися вірною своїй мрії, не скоритись, служити їй. І тепер плід наткненої праці популярної ферганської танцівниці — молодіжний ансамбль — став маяком для жінок усього Сходу. Не раз де-небудь в Сирії чи Лівані до радянських дівчат підходили їх ровесниці з мужнім «Спасібі!». Тому, що знайомились з «Бахором» відкривало нову смугу в їх житті.

Премія комсомолу «Бахорів» — за високий його патріотизм. У роки війни в Ташкенті ініціативу будівництва оборонних рубежів Сталинграда був створений комсомольський дитячий будинок. Тут виростає одна з солісток «Бахора» Тамара Юнусова. Молода танцівниця одностайно звиняє заслуженої артистки Узбецької РСР, Шапа ця завоювала перемогу в переміщенні, що притаманна і її подругам — Валентині Романовій, Рано Нізамовій, Равшан Шаріповій та іншим. «За всім цим, що ми бачимо в концерті, криється напружена шоденна праця. Головна риса колективу — самовіддана згуртованість його учасників, вірність своїй справі, закоханість у мистецтво танцю», — свідчить вже знайома нам Н. Рахімова.

«БАХОР» ЗНАЧИТЬ ВЕСНА

їх чарівних танцівниць. Афіші Джордже Мар'яновича, скажімо, звичайні, аніж афіші «Бахора». Ансамбль повсякчас у роз'їздах, то по країні, то за кордоном, — вдома ж він дає перевагу контактам з тими, хто заснував його репертуар — а багатороботами, і як я зараз пригадую, всі мої зустрічі з популярним колективом відбувалися на різних фестивалях і святкових торжествах, відвідини яких забезпечувались мені газетним мандатом.

«...Вогні в залі погашені, ледь чути приглушене шарудіння. Чекають... Та ось відкривається завіса, — розподіляє вона — і ледь помітні голубуваті спалахи освітлюють сцену. Десь вдалині чується мілка задумана мелодія. В тісному колі, в легкій платтях стоять дівчата. В руках у них гілки квітучої вишні. Плавно, немаче гонимі вітром, вони кружляють в безперервному хоріводі, то сходяться у яскраві букети, то розсіпаються хитромудрим візерунком по сцені...»

Я думаю, премія комсомолу вручається красуням «Бахора» і за це. Танці для них не тільки захоплення, але й відповідальна політична робота. Хочеться навести один невеликий штрих з гастрольного життя колективу. Не так давно «Бахор» виступав у Білорусії. В Гродно дівчата відвідали могилу першого узбецького генерала Героя Радянського Союзу Сабіра Рахімова. Жменюк землі цієї дорогої для узбеків могилі вони привезли в Ташкент і передали воїнам-туркестанцям.

І за це також — комсомольська премія «Бахору». Той, хто був у Ташкентському театрі опери і балету імені Алішера Навої, мабуть, звернув увагу на оригінальні, тонкої роботи, його інтер'єри. Кожний із залів театру має своє неповторне лице. Орнаментами передають колорит Хорезма, Бухари, Самарканду... Іх зробили майстри з цих областей. Точно так само свій малюнок, свій напіл мають хорезмські, бухарські, самаркандські танці. Велика скрупульозна робота вимагалась від Мукаррам Турғунбаєвої і її юних сподвижниць при комплектуванні репертуару. Ансамбль перетворився в своєрідний дослідницький центр, в музей народних танців. «Експозиція» цього музею з року в рік, від поїздки до поїздки все більше поповнюється танцями братніх республік і народів світу. І за це теж — нагорода комсомолу.

Зовсім недавно «Бахор» повернувся з Будапешта, де брав участь у декаді узбецької культури і мистецтва. Я не знаю найближчих планів ансамблю. Та якщо ви ралом побачите афіші з його назвою в своєму місті, не замислюючись, беріть квитки. Ви отримаєте велику насолоду. Ви вдихнете аромат узбецької весни, захопитесь барвами і ритмами країни сонця.

Р. БІКТАГІРОВ.

ШАХОВИЙ ПОЄДИНОК МАШИН

СРСР — США — 3:1

МОСКВА, 18 листопада. (Кор. ТАРС Д. Дмитрієв). Перший в історії міжнародний шаховий матч обчислювальних машин закінчився перемогою радянської програми з рахунком 3:1. Це наукове змагання на чотирьох дошках тривало цілий рік. Його мета — зіставлення рівня спеціальних математичних програм для електронних машин, які мали певну «свободу вибору» ходів у стійкій виникаючій шаховій позиції.

В одержаній сьогодні телеграмі із Стенфордського університету (США) американські математики погодилися з радянськими колегами на нічню в двох останніх партіях і поздоровили їх з перемогою (перші дві партії раніше виграла наша машина).

Чемпіонат країни з футболу

ВСІ МЕДАЛІСТИ ВІДОМІ

Результати матчів на першість СРСР з футболу, що відбулися 20 листопада: «Нафтовик» — «Спартак» — 1:0, «Арат» — «Динамо» (Москва) — 1:2, «Динамо» (Тбілісі) — «Зоря» — 3:3, «Динамо» (Київ) — «Зеніт» — 2:0, «Шахтар» — ЦСКА — 2:1, «Кайрат» — «Локомотив» — 1:1, «Чорноморець» — «Динамо» (Мінськ)

2:2, СКА (Ростов-на-Дону) — «Крила Рад» — 4:0.

Хоч проведено не всі матчі чемпіонату, вже відомі всі медалісти. Вони — одноклубники. Золоті нагороди завоювали київські динамівці, срібні — московські, бронзові — тбіліські.

У турнірі фінішували вже 9 команд.

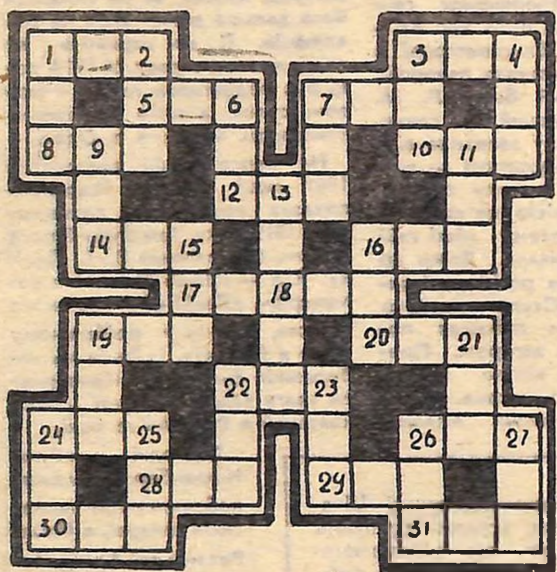
(ТАРС).

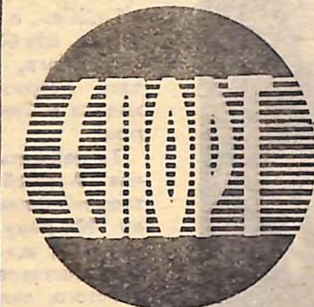
Кросворд

«ТРИ ЛІТЕРИ»

Склад читач «Молодого комуніара» Володимир Хоружий, (м. Олександрія).

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Різнобид штучної мови. 3. Спортивний термін. 5. Правильний шестигранник. 7. Місто на Сахаліні. 8. Місто на Уралі. 10. Сучасний український письменник-перекладач. 12. Місце сполучення шматків металу, тканини. 14. Притока Іртиша. 16. Гірське селище на Кавказі. 17. Шведська смола. 18. Музичний або сигнальний інструмент. 19. Фарба жовто-червоного кольору. 20. Перший радянський автозавод. 22. Вірш. 24. Річка в Югославії. 26. Ствердження. 28. Відомий радянський ліаозініст. 29. Персонаж трагедії В. Шекспіра «Отелло». 30. Персонаж в романі С. Складаренка «Святослав». 31. Одиниця яскравості.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

ЧЕТВЕР, 23 листопада. Перша програма. 10.00 — Телефільм «Хроніка районного містечка». (Кіровоград). 10.20 — Телефільм «Сторінки великого мистецтва». (Кіровоград). 18.00 — Першість СРСР з футболу. «Динамо» (Київ) — «Арат» (Єреван). Під час перерви телевізії. (К). 19.45 — Естрадин концерт. (Кіровоград). 20.10 — Художній фільм «Затягль ескадри». (Кіровоград). 22.40 — «Майор Віктор». Телевізійний художній фільм. II серія. (К).

Друга програма. 11.00 — Телевізії. (К). 11.10 — «Шлях до причалу». Художній фільм. (К). 20.10 — Передача про морське господарство Польщі. (Польща). 20.35 — Теленовини. (М). 21.00 — «Світ сьогодні». (М). 21.30 — Назустріч 50-річчю встановлення Радянської влади на Україні. «Українські вечорниці». (Львів).

П'ЯТНИЦЯ, 24 листопада. Перша програма. 11.00 — Телефільм «Ми такі, як є». (Кіровоград). 11.20 — Художній фільм «Під чорною маскою». (Кіровоград). 17.00 — Оголошення. (Кіровоград). 17.05 — Телефільм. (Кіровоград). 17.25 — Художній фільм «Під чорною маскою». (Кіровоград). 19.00 — Рішення XXIII з'їзду КПРС у дії. Економісти за круглим столом. (К). 19.30 — «Від Одеси до Братислави». Документальний фільм (Од.).

ЗОЛОТО МОСКОВСЬКОЇ ШКОЛЯРКИ

КОПЕНГАГЕН, 20 листопада. (Кор. ТАРС Ю. Кисельов). Великим успіхом радянських спортсменів закінчився в столиці Данії чемпіонат світу з художньої гімнастики. Абсолютною чемпіонкою світу стала московська школярка Лена Карпухіна. Срібну медаль здобула Ута Леман (НДР), бронзову — київська студентка Любов Серєда (Парадєва).

На додаток до золоті медалі абсолютної чемпіонки Лена Карпухіна одержала дві срібні, зайнявши другі місця у вправах з обручем і з скакалкою. Золоту медаль у вільних вправах без предмета завоювала Любов Серєда. Добре виступила й Наталя Овчинникова з Грозного. Вона поділила з Карпухіною друге місце у вправах з обручем і була другою у вільних вправах без предмета.

ПОКАЗУЄ ДНІПРОПЕТРОВСЬК

ЧЕТВЕР, 23 листопада. 16.55 — Для дітей. «Олівець-малюєць». (К). 17.25 — Для школярів. «Наші гості». (К). 18.00 — Телевізії вісті. 18.30 — «Від Одеси до Братислави». Документальний фільм. (Одеса). 19.00 — Рішення XXIII з'їзду КПРС — у житті! Економісти за «круглим столом». (К). 19.30 — Естрадин концерт. (Кіровоград). 20.10 — Назустріч 50-річчю встановлення Радянської влади на Україні. «Українські вечорниці». (Львів).

ПОКАЗУЄ ДНІПРОПЕТРОВСЬК

ЧЕТВЕР, 23 листопада. 16.55 — Для дітей. «Олівець-малюєць». (К). 17.25 — Для школярів. «Наші гості». (К). 18.00 — Телевізії вісті. 18.30 — «Від Одеси до Братислави». Документальний фільм. (Одеса). 19.00 — Рішення XXIII з'їзду КПРС — у житті! Економісти за «круглим столом». (К). 19.30 — Естрадин концерт. (Кіровоград). 20.10 — Назустріч 50-річчю встановлення Радянської влади на Україні. «Українські вечорниці». (Львів).

П'ЯТНИЦЯ, 24 листопада. 18.00 — Телевізії вісті. (К). 18.20 — «Ділова розмова». 19.00 — Футбол: «Динамо» (Київ) — «Арат» (Єреван). 20.45 — Дніпропетровські новини. 21.00 — «Колосок». Екран сільського життя. 21.55 — «Співаючі струни». Музична передача.

КУЛІ — В «ЯБЛУЧКО»

Спортивною стрільбою Микола Бутенко захопився ще учнем. Тоді він навчався в Кіровоградській СШ № 6. Заняття в спортклубі принесли перші успіхи. Служба в армії допомогла Миколі досягти ще кращих результатів — він виконав норматив першого спортивного розряду. Повернувшись з армії, юнак не залишає любимі справи. Весь свій вільний час він проводить у стрілецькому клубі, тренуючись у стрільбі з пістолета.

Молодий комуніст Микола Бутенко навчається на четвертому курсі інституту сільськогосподарського машинобудування. Мало в нього вільного часу, та вихідний день він майже повністю присвячує тренуванню. В один з таких днів я й застав його в тирі, де спортсмен відточував свою майстерність під керівництвом тренера О. Альохни. Після закінчення стрільби вони підраховували кількість очок, проаналізували хід занять.

Не раз М. Бутенко був учасником республіканських змагань, на яких показував непогані результати. Багато ще йому доведеться попрацювати, щоб взяти заповітний рубіж — виконати норму майстра спорту. Зараз спортсмен у пошуках, які неодмінно приведуть його до успіху.

О. КУЗНЕЦОВ.

На фото: М. Бутенко (праворуч) разом з товаришем перевіряє наслідки стрільби. Фото автора.

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефони: редактора — 45-00, відповідального секретаря — 45-35, відділів — 45-36.

«МОЛОДОГО КОМУНАРА» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ